

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת שמיני תשפ"ה תהא שנת פתיחת ההיכל ["ופתאום יבוא אל היכלו"].

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מצורף קישור להורדה גירסה חדשה לתוכנת הרמז

[/https://toremez.org](https://toremez.org)

חדש קישור להורדת כל עלוני סוד החשמל

[https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCjKKmAWXyD6O9Xu7IH0\[s19bumlHE?usp=sharing](https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCjKKmAWXyD6O9Xu7IH0[s19bumlHE?usp=sharing)

קישור לקרן הצדקה של סוד החשמל עבור למעלה מ 1600 משפחות

<https://www.matarapro.net/nedarimplus/online/?mosad=7007483>

**בחלומי של שר המשקים נרמזו הד'
כוסות של פסח, ובחלומי של שר
האופים נרמזו הג' מצות של פסח,
והקשר לשבע השיבולים הדקות
שמרמזות על שבעת ימי פסח שאוכלים
מצות דקות, שבלעו את השיבולים
המלאות שמסמלות את החמץ התופח.**

כתוב (בראשית מ, ט) "וַיֹּסֶף שֵׁר הַמִּשְׁקִים אֶת חֲלֹמוֹ לְיוֹסֵף וַיֹּאמֶר לוֹ בְּחֻלּוֹמִי וְהִנֵּה גֶפֶן לִפְנֵי וּבְגֶפֶן שְׁלֹשָׁה שָׂרִיגִם וְהוּא כְּפָרַחַת עֲלֶתָהּ נֹצֵה הַבְּשִׁילוֹ אֲשַׁכְּלֶתֶיהָ עֲנָבִים: וְכֹס פָּרְעָה בְּיָדִי וְאָקַח אֶת הָעֲנָבִים וְאֲשַׁחַט אֹתָם אֶל כּוֹס פָּרְעָה וְאָתֶנּוּ אֶת הַכּוֹס עַל כַּף פָּרְעָה: וַיֹּאמֶר לוֹ יוֹסֵף זֶה פִּתְרֹנִי שְׁלֹשָׁת הַשָּׂרִיגִים שְׁלֹשֶׁת יָמִים הֵם: בְּעוֹד שְׁלֹשָׁת יָמִים יִשָּׂא פָרְעָה אֶת רֹאשׁוֹ וְהִשְׁיבֵהוּ עַל כַּנֹּף וְנָתַתָּ כּוֹס פָּרְעָה בְּיָדוֹ כַּמִּשְׁפָּט הָרָאוּשׁוֹן אֲשֶׁר הָיִיתָ מַשְׁקֶהוּ: כִּי אִם זָכַרְתָּנִי אֶתְּךָ כְּאֲשֶׁר יִיטֵב לָךְ וְעָשִׂיתָ נָא עִמָּדִי חֶסֶד וְהִזְכַּרְתָּנִי אֶל פָּרְעָה וְהוֹצֵאתָנִי מִן הַבֵּית הַזֶּה: כִּי גָבַהּ גִּבְעֹתַי מֵאֲרֶץ הָעֶבְרִים וְגַם פֶּה לֹא עָשִׂיתִי מֵאוֹמָה כִּי שָׁמוּ אֹתִי בַּבּוֹר: וַיֵּרָא שֵׁר הָאֲפִים כִּי

טוב פֿתֿר וַיֹּאמֶר אֶל יוֹסֵף אֵף אֲנִי בַחֲלוּמִי וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה סֵלִי חָרִי עַל רִאשִׁי: וּבִסֵּל הֶעָלִיוֹן מִכָּל מֵאֵכֶל פֶּרְעָה מַעֲשֵׂה אִפָּה וְהָעוֹף אֵכֶל אַתֶּם מִן הַסֵּל מֵעַל רִאשִׁי: וַיַּעַן יוֹסֵף וַיֹּאמֶר זֶה פִּתְרֹנוֹ שְׁלֹשֶׁת הַסֵּלִים שְׁלֹשֶׁת יָמִים הֵם: בְּעוֹד שְׁלֹשֶׁת יָמִים יִשָּׂא פֶרְעָה אֶת רֹאשְׁךָ מֵעֲלֶיךָ וְתִלָּה אוֹתְךָ עַל עַץ וְאֵכֶל הָעוֹף אֶת בְּשָׂרְךָ מֵעֲלֶיךָ. מְצִינוֹ ב'ירוּשָׁלַיִם' (פסחים סח:) מִנִּין לְאַרְבָּעָה כּוֹסוֹת, רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹוי אָמַר כִּנְגֹד אַרְבָּעָה כּוֹסוֹת שֶׁל פֶּרְעָה "וְכּוֹס פֶּרְעָה בִידֵי וְאִשְׁחַט אֶתְּךָ אֶל כּוֹס פֶּרְעָה וְאִתְּךָ אֶת הַכּוֹס עַל כֶּף פֶּרְעָה וְנִתְּתָה כּוֹס פֶּרְעָה בִידּוֹ וְגו'". נראה לבאר דכשם שחלומו של שר המשקים מרמז על ד' כוסות של ליל הסדר, כי מהמעשה הזה עלה יוסף לגדולה והתחיל השרש של גאולת מצרים, כך חלומו של שר האופים מרמז על הג' מצות של ליל הסדר, כמובא בַרש"י שם "שְׁלֹשָׁה סֵלִי חָרִי" סֵלִים שֶׁל נֶצְרִים קְלוּפִים חוּרִין חוּרִין, וּבִמְקוֹמֵנוּ יֵשׁ הַרְבֵּה וְדָרְךָ מוֹכְרֵי פֶת כֶּסֶן שְׁקוּרִין אוּבִלִי"ש לְתֵתָם בְּאוֹתָן סֵלִים. השלשה סֵלִי לָחֶם מְחֻרְרִין מְרַמְזִים עַל הַשְּׁלֹשׁ מִצְוֹת שֶׁהֵם לָחֶם מְחֻרָר. וְכֵן אֶחָד מִשְׁמוֹת הַפֶּרְנֶסֶה הוּא סֵא"ל, וּבְגִמְרָה הָעֲבוּדָה בְּלִיל פֶּסַח שְׁמִמְשִׁיכָה אֶת הַפֶּרְנֶסֶה לְיִשְׂרָאֵל בַּיּוֹם בּוֹ נִדְּוִנִים וְלִהְיוֹת פֶּרְנֶסֶה לְיִשְׂרָאֵל עַל הַתְּבוּאָה נִרְמַז הַסֵּל בְּמָה שְׁאוּמְרִים חֵסֶל סְדוּר פֶּסַח. וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הָאֲדָמוֹר ר' ר' צְבִי הֵרֶשׁ מְזִידֶטְשׁוֹב זצ"ל שֶׁפֶּסֶח ר"ת ג' שְׁמוֹת הַפֶּרְנֶסֶה הַיּוֹצֵאִים מִהַכְּתוּב "פּוֹתַח אֶת יָדֶיךָ" פֶּא"י, סֵא"ל חֵת"ך. וְכֵן בְּלִיל פֶּסַח זֶה זְמַן הַחִירוֹת שְׁכּוֹלֵם בְּנֵי חוּרִין. וְכֵן הַתְּכֵלִית שֶׁל הַכֹּל הִיא לְזִכּוֹת לַמֶּתֶן תּוֹרָה, וּמִצִּינוֹ בַּמִּשְׁנָה (אבות ו, ב) "וְהִלָּחַת מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הֵמָּה וְהַמִּכְתָּב מִכְתָּב אֱלֹהִים הוּא חֲרוּת עַל הַלָּחַת", אֵל תִּקְרָא חֲרוּת אֵלָּא חֲרוּת, שְׂאִין לָךְ בֶּן חוּרִין אֵלָּא מִי שְׁעוֹסֵק בְּתִלְמוּד תּוֹרָה. וְרוֹאִים שֶׁהַשְּׁלִימוֹת שֶׁל חֵג הַחִירוֹת הִתְּתָה בַּמֶּתֶן תּוֹרָה כְּשֶׁקִּבְּלוּ אֶת הַכְּתָב הַחֲרוּת עַל הַלּוּחוֹת מִלְּשׁוֹן חִירוֹת. וְהַמִּצָּה שֶׁהִיא לָחֶם מְחֻרָר מְרַמְזֶת עַל הַיִּצּוֹר טוֹב שְׁלֹקַח אֶת הָאָדָם לַלְמוּד תּוֹרָה לִהְיוֹת בֶּן חוּרִין. וְכֵן מוּבָא מֵהֶרֶם ג' ר' יִצְחָק גִּנְזְבוּרֵג שֶׁלִּיט"א שְׁחֲרוּת בְּגִימְטְרִיא חֲכָמָה בִּינָה דַּעַת שְׁמִרְמְזִים עַל חֲכַמַת הַתּוֹרָה. וְכֵן בֶּן חוּרִין נִרְמַז בֵּינָם שְׁמוֹת חֲמֵר חוּרִין עֲתִיק, כִּי גַם הֵינּוּ שֶׁל לִיל הַסֵּדֶר הוּא חֵלֶק מֵהַבְּנֵי חוּרִין. וְכַפִּי שְׁמוּבָא ב'אֹרֶךְ הַחַיִּים' שְׁמַעֲשֵׂה שֶׁר הָאוּפִים הָיָה סֶמֶל לְגָלוּת מִצְרַיִם: (בראשית מ, טז) "וַיֵּרָא שֶׁר הָאוּפִים", הִרְאָהוּ הַגָּלוּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יֵאָכְלוּ הָאֲמוֹת הַנִּמְשָׁלִים לְעוֹפוֹת, כְּאָמְרוּ "וַיֵּרֶד הָעֵיט עַל הַפְּגָרִים", אֶת יִשְׂרָאֵל הַרְמוּזִים לְלָחֶם דְּכָתִיב "אֲכָלִי עָמִי אֲכָלוּ לָחֶם". וְכֵן מוּבָא ב'סֵפֶר הַיִּשְׁר' (הוּבָא ב'סֵדֶר הַדּוּרוֹת' ב' אֲלֵפִים כ"ג) שֶׁלְפָנֶי שְׁיָרֵד אֲבָרָהָם לְמִצְרַיִם הוּמָלַךְ שֶׁם פֶּרְעָה חָדַשׁ שְׁשֻׁמוֹ הָיָה רִקְיוֹן. וַיֵּשׁ שֵׁם מַעֲשֵׂה אֶרֶץ אֵיךְ הַמְּלִיכוּהוּ אַחֲרֵי שֶׁהָיָה נוֹהֵג לִישׁוֹן בְּבֵית הָאוּפִים.

שוב מִצָּאֵתִי כַעֲיֵן זֶה בַּסֵּפֶר 'לִיקוּטֵי הַלְכוֹת' (י"ד חֶלֶב וְדָם ד) צְרִיכִין בְּפֶסַח לְהַכְנִיעַ שְׁלֹשֶׁת שָׂרֵי פֶרְעָה שֶׁהֵם שֶׁר הַמְּשָׁקִים וְהָאוּפִים וְהַטְּבָחִים, וְזֶה זֹכֵכִין עַל יְדֵי מִצְוֹת פֶּסַח וְאֲכִילַת מַצָּה וְשִׁתִּית אַרְבַּע כּוֹסוֹת שֶׁהֵם

מְכַנִּיעִים שְׁלֹשָׁה שָׁרִים, כִּי מִצּוֹת שְׁחִיטַת הַפֶּסַח מְכַנִּיעַ שֵׁר הַטְּבָחִים, וּמִצּוֹת מִצָּה מְכַנִּיעַ שֵׁר הָאוֹפִים, וְשִׁתִּית הַכּוֹסוֹת מְכַנִּיעַ שֵׁר הַמִּשְׁקִים. וְכַעַן זֶה מוּבָא בְּסֵפֶר 'שֵׁם מִשְׁמוּאֵל' (וַיֵּשֶׁב חֲנוּכָּה תִּרְפ"ג) וּבִצְאַת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם דָּחוּ אֶת הַטּוֹמָאָה שֶׁנִּסְתַּעֲפָה מִשְׁלֹשֶׁת הַשָּׂרִים, אֶת שֵׁר הַטְּבָחִים דָּחוּ בְּשִׁחִיטַת הַפֶּסַח, אֶת שֵׁר הָאוֹפִים דָּחוּ בְּאִכִּילַת מִצָּה, וְאֶת שֵׁר הַמִּשְׁקִים דָּחוּ בְּשִׁתִּיַּת אַרְבַּע הַכּוֹסוֹת. וְכֵן מוּבָא ב'חֲתָם סוֹפֵר' (בְּרֵאשִׁית מ, י) שֶׁר הַמִּשְׁקִים הֵינּוּ ד' כּוֹסוֹת בְּלִיל פֶּסַח כִּי הוּא רָאָה גְלוֹת יִשְׂרָאֵל וִירִידָתָם לְמִצְרַיִם, וְהִסְחִיט עֲנֵבֵי הַגֶּפֶן אֲלוֹ יִשְׂרָאֵל וְנִתְּנָם עַל כַּף פְּרֻעָה, וְשֵׁר הָאוֹפִים נִגַּד מִצּוֹת אִפָּה, וּג' סִלִּים ג' יוֹעֲצִים אִיּוֹב בִּלְעָם יִתְרוֹ, וְסֵל הַעֲלִיּוֹן בִּלְעָם שֶׁלִּבְסוּף יַעֲן עוֹד לְהַאכִּיל יִשְׂרָאֵל פֶּת בָּגָם לְהַאכִּיל מִזְבְּחֵי מִדִּין וְלַחֵם אוֹנֵם, וְהַעוּף אוֹכֵל אוֹתָם מֵעַל רֹאשׁוֹ, שֶׁנִּתְּנוּ לוֹ שֶׁכְּרוּ מִשְׁלָם וְאֵת בִּלְעָם בֵּן בַּעוֹר הִרְגוּ לְפִי חֶרֶב. חֲלוּמוֹ שֶׁל שֵׁר הַמִּשְׁקִים מִרְמֵז עַל גְּאוּלַּת יִשְׂרָאֵל לִכֵּן ד' כּוֹסוֹת נִגַּד ד' פְּעָמִים כּוֹס שֶׁנִּזְכַּר בְּפֶרֶשֶׁה זֹ, וְשֵׁר הָאוֹפִים נִגַּד גְּלוֹת וְלַחֵם עוֹנֵי, וְהַרְפּוּאָה קוֹדֵם לְמַכָּה לִכֵּן שֶׁר הַמִּשְׁקִים קוֹדֵם לְאוּפָה, וְשִׁמְנָה פְּעָמִים סֵל בְּפֶרֶשֶׁה כִּיֻּצַּד שְׁלֹשָׁה סִלֵּי חוּרֵי הָרִי ג', וּבִסֵּל הַעֲלִיּוֹן הָרִי ד', מֵעַל הַסֵּל הָרִי ה', ג' סִלִּים ג' יָמִים הָרִי ח' נִגַּד ח' יָמִים מִמַּכַּת בְּכוֹרוֹת עַד שֶׁעָבְרוּ אֶת הַיָּם. וְנִרְאֶה לְהוֹסִיף עַל פִּי דְּבָרֵינוּ שֶׁלֹּכֵן מוּזְכָּר 8 פְּעָמִים סֵל בְּחֲלוּמוֹ שֶׁל שֵׁר הָאוֹפִים כִּנְגַד 8 יָמִים מִמַּכַּת בְּכוֹרוֹת עַד יוֹם קִרְיַעַת יָם סוּף, כִּיּוֹן שֶׁחֲלוּמוֹ שֶׁל שֵׁר הָאוֹפִים קָשׁוּר לְמִצּוֹת כְּדִלְעִיל, וּבִ8 יָמִים אֲלוֹ לֹא אוֹכֵלִים מִצּוֹת מִעֶרֶב פֶּסַח עַד יוֹם קִרְיַעַת יָם סוּף. וְכֵן מוּבָא בְּרִש"י (בְּמִדְבָּר טו, מֵא) שֶׁמוֹנֶה חוֹטִים שֶׁבִּצִּיצִית כִּנְגַד שֶׁמוֹנֶה יָמִים שֶׁשֶׁהוּא יִשְׂרָאֵל מְשִׁיבָא מִמִּצְרַיִם עַד שֶׁאִמְרוּ שִׁירָה עַל הַיָּם. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'מַעֲיָן רִפְאֵל' הַקְּבָלוֹת מִחֲלוּמוֹת פְּרֻעָה לִיצִיַּת מִצְרַיִם, שֶׁפְּרֻעָה חֵלֶם בְּלִילָה, וְשִׁלַּח לְקַרְוֹא לְיוֹסֵף לִפְתּוֹר לוֹ אֶת הַחֲלוּם, וְכֵן בִּיצִיַּת מִצְרַיִם פְּרֻעָה קָם בְּלִילָה וְשִׁלַּח לְקַרְוֹא לְמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְאָמַר לָהֶם "קָמוּ צֵאוּ מִתּוֹךְ עַמִּי". וְעוֹד הוֹסִיפוּ לִי שֶׁהָרִי מִנְהַג יִשְׂרָאֵל לִשְׁמֵי זְרוּעַ שֶׁל עוֹף בִּקְעֶרֶת לֵיל הַסֵּדֶר, וְשָׁמַיִם אֵת זֶה בִּקְעֶרֶת מֵעַל הַג' מִצּוֹת, וּמִמִּילָא יוֹצֵא שֵׁשׁ כָּאֵן רִמְזָה פֶּלֶא עַל הַעוּף שֶׁנִּמְצָא מֵעַל הַג' מִצּוֹת, כִּמוֹ הַחֲלוּם שֶׁל שֵׁר הָאוֹפִים שֶׁהַעוּף אוֹכֵל מֵהַסֵּל הַעֲלִיּוֹן שֶׁל הַג' סִלִּים שֶׁמִּרְמְזִים עַל הַג' מִצּוֹת.

מוּבָא בְּסֵפֶר 'גִּלְגּוּלֵי נִשְׁמוֹת' לְרַמ"ע מִפְּאֲנוֹ (אוֹת ש') שֶׁר הָאוֹפִים הוּא הַשְּׁלִישׁ, אֲשֶׁר נִרְמַס בְּשַׁעַר וַיָּמָת כְּדָבָר אֱלֹהִים, כִּי אָמַר "וְהָיָה ה' עֹשֶׂה אֲרָבוֹת בְּשָׁמַיִם", [וְלֹא הָאֱמִין בְּנִבְיֹאת אֱלֹהִים שֶׁה' יִשְׁפִיעַ פְּרִנְסָה לְיִשְׂרָאֵל], וּבְעֵינֵינוּ רָאָה וּמִשָּׁם לֹא אָכַל, כִּי נִרְמַס בְּשַׁעַר וַיָּמָת, וְגַם פָּעַם אַחֲרֵית לֹא סָר מֵעֵינֵינוּ רָעָה עַל יִשְׂרָאֵל, בְּעֵינֵינוּ פֶּסַח מְעוּכִין כִּי נִתְמַעֵךְ פָּעַם אַחֲרֵית, כִּי עֵינֵינוּ רָאָה בָּהֶם לְרֹאוֹת כָּל כֶּךָ אוֹכְלִים כִּי נִזְכָּר בְּמִסְכַּת פֶּסַח, וְקָרָא לְאוֹתוֹ פֶּסַח, פֶּסַח מְעוּכִין. וְיוֹצֵא לְפִי דְּבָרֵי הַרַמ"ע מִפְּאֲנוֹ שֶׁשֵׁר הָאוֹפִים בָּא בְּגִלְגּוּל עוֹד שְׁתֵּי פְּעָמִים, וּבְכָל ג' הַפְּעָמִים הוּא נִהְרָג כְּשֶׁעֵינֵינוּ הִיָּתָה צָרָה בְּפִרְנִסְתָּן שֶׁל יִשְׂרָאֵל. כְּשֶׁהָיָה שֵׁר הָאוֹפִים הוּא חֵלֶם עַל גְּלוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁאִמְרוּ הָעוֹלָם

עוֹשִׂקִים אֶת מְמוֹנָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְהַחֲלוּם הַזֶּה הוֹבִיל אֶת יוֹסֵף לִהְיוֹת מֶלֶךְ בְּמִצְרַיִם וּלְהַשְׁפִּיעַ פְּרִנְסָה לְיִשְׂרָאֵל, וּמִהַחֲלוּם הַזֶּה הִשְׁתַּלְשְׁלוּ כָּל גְּלוּת וּגְאֻלַּת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם עִם כָּל הַשְׁפָּעוֹת הַפְּרִנְסָה שֶׁבָּאוּ מִשָּׁם. בְּגִלְגּוּלוֹ הַשְּׁנִי הוּא הָיָה הַשְּׁלִישׁ שֶׁלֹּא הָאֱמִין בְּנְבוּאָת שִׁפְע הַפְּרִנְסָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וּמֵת בְּזִמְנֵן שֶׁקִּבְּלוּ אֶת הַשִּׁפְע. וּבְגִלְגּוּלוֹ הַשְּׁלִישִׁי הוּא נָסָה לְהַכְנִיס עֵין רָעָה בְּאוֹכְלָסִין שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁבָּאוּ לְהַקְרִיב קֶרֶבֶן פֶּסַח בְּהַר הַבֵּית, וּלְעוֹרֵר אֶת שִׁפְע הַפְּרִנְסָה לְיִשְׂרָאֵל, וְנִמְעָד לְמוֹת. וְכִמּוֹ שֶׁבְּגִלְגּוּלוֹ הָרִאשׁוֹן הָעוֹף אָכַל אֶת בֶּשָׂרוֹ, כִּמּוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית מ, יט) **"וְאָכַל הָעוֹף אֶת בֶּשָׂרוֹ"**. כִּךְ בִּשְׁנֵי הַגִּלְגּוּלִים הַבָּאִים בֶּשָׂרוֹ נִמְעָד. לְרִמְזוֹ שֶׁעִנּוּ הִיָּתָה צָרָה בְּגִשְׁמִיּוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל הַנִּרְמָזֶת בְּבֶשֶׂר, וְלִכֵּן נִעְנַשׁ בְּבֶשֶׂרוֹ. וְנִרְאָה דְּשִׁלְשָׁה סְלֵי חֲרִי מְרַמְזִים עַל ג' הַגִּלְגּוּלִים שָׁלוֹ, הַסֵּל הָעֲלִיוֹן מְרַמֵּז עַל מִיתָתוֹ בְּגִלְגּוּל הָרִאשׁוֹן כִּפִּי שִׁיּוֹסֵף פָּתַר לוֹ, וְאַחֵר כִּךְ הָיוּ לוֹ עוֹד שְׁנֵי סְלִים בְּאוֹתוֹ סוּד כִּפִּי שֶׁבָּאֲרָנוּ.

וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'אֲגָרָא דְכָלָה' עוֹד גִּלְגּוּלִים שֶׁל שֵׁר הָאוֹפִים: (קִיג:) **"וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אָנָּשִׁים"**. וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה, תִּרְיִן בְּמִסּוּרָה. דִּין. וְאִידֵךְ וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה סְלֵי חֲרִי וְכו'. נִרְמֵז הַדְּבָר הַמְקַבֵּל שֶׁהַקְּלָפָה הִלְזוּ [יִשְׂרָאֵל] נִתְגַּלְגְּלָה ג' פְּעָמִים שֵׁר הָאוֹפִים הָמָן, וּבְכָל פַּעַם הִשְׁיבוּ לוֹ גְּמוּלוֹ בְּרִאשׁוֹ וְנִתְלָה עַל הָעֵץ, עַל כֵּן בְּחֲלוּם שֵׁר הָאוֹפִים וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה, נִמְסָר גַּם כֵּן וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אָנָּשִׁים, רִמְזוּ שִׁיתְגַּלְגַּל בְּג' גִּלְגּוּלִים. וְנִרְאָה לְהוֹסִיף שֶׁהַכֵּל קִשּׁוּר לִפְסַח, כִּי שֵׁר הָאוֹפִים מְרַמֵּז עַל הַמִּצּוֹת שֶׁל פֶּסַח כַּדְלָעִיל, וְהַמֵּן נִתְלָה בְּיוֹם הַשְּׁנִי שֶׁל פֶּסַח, וְכֵן אוֹתוֹ הָאִישׁ נִתְלָה בְּעֶרֶב פֶּסַח. וְכֵן שֵׁר הָאֹפִים בְּגִימְטְרִיא שְׁלֹשָׁה. וְכֵן אוֹתוֹ הָאִישׁ הֵבִיא אֶת אֱמוּנַת הַנוֹצְרִים לְהָאֱמִין בִּשְׁלוֹשׁ. וְלִכֵּן הוּא הִתְגַּלְגַּל שֶׁלֹּשׁ גִּלְגּוּלִים וּבְגִלְגּוּל הָרִאשׁוֹן חָלַם עַל שֶׁלֹּשׁ סְלִים. וְכֵן מוּבָא בְּרִש"י שָׁם (בְּרֵאשִׁית מ, טז) **"סְלֵי חֲרִי" סְלִים שֶׁל נֹצְרִים קְלוּפִים חוּרִין חוּרִין, וּבְמִקּוֹמָנוּ יֵשׁ הִרְבֵּה וְדָרְךְ מוֹכְרֵי פֶת כֶּסֶף שֶׁקוֹרִין אוֹבְלִי"ש לְתַתָּם בְּאוֹתָן סְלִים**. וְיִתְכַּן שֶׁנֹּצְרִים מְרַמְזִים עַל קְלַפַּת הַנוֹצְרִי. וְכֵן יִשְׂרָאֵל נִרְמֵז בְּדַבְּרֵי רִש"י שֶׁקוֹרִין אוֹבְלִי"ש. וְכֵן רוֹאִים בְּסִלְיָחוֹת לְעֶשְׂרָה בְּטַבַּת שֶׁהוּא הַיּוֹם שֶׁל חֶרֶבֶן צִיּוֹן, שֶׁהִזְכִּירוּ אֶת הַחֲלוּם שֶׁל שֵׁר הָאוֹפִים, יָרַח טַבַּת מָאֵד לְקִיתִי בּוֹ וְכו', אֵל קִנָּא וְנוֹקֵם גְּמָלָם יִשְׂאוּ אֶת שִׁבְרָם. כִּמְעַשְׂיָהֶם שָׁלֵם וַיִּבְשׂוּ מִשִּׁבְרָם. כָּאִישׁ חָלוּם חוֹלֵם שְׁלֹשָׁה סְלֵי חוּרִי. וְהוֹסִיף הִרָה"ג ר' דוֹד וַיִּצְמַן שְׁלִיט"א שֵׁר הָאוֹפִים אוֹתִיּוֹת שֵׁם הָאִפִּיפִיר"ר.

הָאוֹתִיּוֹת שֵׁר הָאִפִּים מוֹפִיעוֹת בְּאוֹת רַבִּיעִית מִסוּף הַמִּילָה בַּפְּסוּק: (בְּרֵאשִׁית מא, ד) **"וְתִאכְלֶנָּה הַפְּרוֹת רְעוֹת הַמִּרְאָה וְדָקֶת הַבֶּשֶׂר אֶת שְׁבַע הַפְּרוֹת יָפֶת הַמִּרְאָה וְהַבְּרִיאָת וַיִּיקֶץ פְּרָעָה"**. וְשִׁמְעֵתִי מִהִרָה"ג ר' יוֹאֵל טִיטְלְבוֹיִם שְׁלִיט"א שֶׁשְׁבַע הַפְּרוֹת הַדְּקוֹת מִסְמָלוֹת אֶת שְׁבַע יְמֵי פֶסַח שְׁאוֹכְלִים מִצּוֹת דְּקוֹת, שֶׁבִלְעוּ אֶת הַפְּרוֹת הַשְּׁמִנּוֹת שִׁמְסָמוֹת אֶת הַחֲמֵץ הַתּוֹפַח. כִּי בִשְׁבֻעַ שֶׁל פֶּסַח הַמִּצּוֹת כְּבִיכּוֹל בְּלוּעִים אֶת הַחֲמֵץ בְּאוֹפֵן שֶׁ"לֹא נוֹדַע כִּי בָּאוּ אֶל קֶרֶבֶנָּה", כִּשְׁהַחֲמֵץ בַּל יִרְאֶה וּבַל יִמָּצֵא. וְלִכֵּן כָּתוּב שָׁם (בְּרֵאשִׁית מא, לב) **"וַעַל הַשָּׁנוֹת הַחֲלוּם אֶל פְּרָעָה פְּעָמִים כִּי נִכּוֹן**

הַדָּבָר מֵעַם הָאֱלֹהִים וּמִמֶּהָר הָאֱלֹהִים לַעֲשׂוֹתָ, באותה בחינה של עשיית המצות במהירות ביציאת מצרים, כמו שכתוב: (שמות יב, לט) **"וַיֹּאפּוּ אֶת הַבֶּצֶק אֲשֶׁר הוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם עֹגֶת מִצּוֹת כִּי לֹא חֲמֵץ כִּי גִרְשׁוּ מִמִּצְרַיִם וְלֹא יָכְלוּ לְהִתְמַהֵמֵה".** וכפי שמובא במפרשים שם שבפסח מצרים לא היה איסור חמץ, ומה שנאמר שם איסור חמץ היה לפסח דורות בלבד, ובכל זאת ה' סובב שהם יצאו ממצרים עם מצות ולא עם חמץ בגלל המהירות והחיפזון שלא הספיק בצקם להחמיץ, וזה ממש מקביל לחלום שהיה שם קשר בין המהירות לפרות הדקות שמרמזות על המצה. וכן **שמירת המצות** דומה לפתרון החלום שיוסף אמר **לשמור אוכל** לשנות הרעב. וכן יוסף פתר את חלומות פרעה בא' **תשרי** שבו הוא יצא מבית האסורים, ופרשת **"החדש הזה לכם"** שבה ה' אמר למשה את הלכות חמץ ומצה וקרבן פסח נאמרה בא' **ניסן** שמקביל לא' **תשרי**. ובפרט החלום של **השיבולים הדקות** שבולעות את **השיבולים המלאות** מרמז על **המצות הדקות** שבולעות את **החמץ התופח**, כי שיבולים זה דגן, וכן האותיות **מצו"ת דקו"ת** נרמזות בפסוק של השיבולים הדקות: (בראשית מא, כג) **"וְהָיָה שִׁבְעֵי שָׁבָלִים צִנְמוֹת דִּקּוֹת שְׂדֵפוֹת קָדִים צִמְחוֹת אֲחֵרֵיהֶם. וְהָיוּ נֹר"ן** שנשארה באמצע מרמזת שכאן מתחילים לספור את ה**נר"ן** ימים עד לחג השבועות, וכן שמעתי מהרה"ג ר' אברהם ויסקיט שליט"א ש^{לכן} ביציאת מצרים שחטו בהמה **דקה** לקרבן פסח, לרמז את נצחון הפרות ה**דקות** על השמנות. ולכן אפו מצות **דקות** וטעמו בהן טעם מן שנאמר עליו **"דק מחספס"**, לרמז את נצחון השבילים ה**דקות**. וכן האותיות **שלש"ה סל"י** נמצאו באות שלישית בפסוק של לקחת ה**בהמה דקה** לקרבן פסח: (שמות יב, ז) **"וְלָקַח הוּא וּשְׁכֵנוֹ הַקָּרֵב אֶל בֵּיתוֹ בְּמִכְסֵת נֶפֶשׁ אִישׁ לְפִי אֹכְלוֹ תִכְסּוּ עַל הַשֹּׁה".**

וכן סל"ט יר"ק שמרבים לאכול בפסח נרמז בנזכריו יחיד בתנ"ך באות שנגזר בפסוק של שר המשקים ושר האופים: (בראשית מ, ב) **"וַיִּקְצָץ פְּרָעָה עַל שְׁנֵי סֹרִיסָיו עַל שֶׁר הַמִּשְׁקִים וְעַל שֶׁר הָאוּפִים: וַיִּתֵּן אֹתָם בְּמִשְׁמַר בֵּית שֶׁר הַטַּבָּחִים אֶל בֵּית הַסֹּהַר מְקוֹם אֲשֶׁר יוֹסֵף אָסוּר שָׁם".**

כשם שדרך שר המשקים ושר האופים השתלשלה עלית יוסף הצדיק לגדלה במצרים. כך דרך השרים בגתן ותרש השתלשלה עלית מרדכי הצדיק לגדלה בפרס. וכבר בארנו באריכות את ההקבלות שיש בין מלכות יוסף למלכות מרדכי. וכשם ששר המשקים ושר האופים חיבלו במאכל המלך כך בגתן ותרש נסו לחבל במאכל המלך, וכן בגתן אותיות **בדגן**, רמז לשר האופים, כי ת' וד' מתחלפות, ותרש אותיות **תרש** רמז לשר המשקים. וכן בליל הסדר נדדה שנת המלך וקראו לפניו בספר הזכרונות את המעשה של **בגתן ותרש**.

שמעתי מהרה"ג ר' דוד ויצמן שליט"א שנוסח המשנה: (פסחים ב, ב) חֲמֵץ שֶׁל נֶכְרִי שֶׁעָבַר עָלָיו הַפֶּסַח, מֵתָר בִּהְנֵאָה. וְשֶׁל יִשְׂרָאֵל אָסוּר בִּהְנֵאָה. נרמז בסינון אותיות יחיד בתורה בפסוק (בראשית מא, ג) "וּלְיוֹסֵף יֵלֵד שְׁנֵי בָנִים בְּטָרִם תְּבוֹא שְׁנַת הָרָעַב אֲשֶׁר יֵלְדָה לוֹ אִסְנַת בֵּת פּוּטִי פָּרַע כֹּהֵן אוֹן" ונשאר באמצע אותיות דע"ת שמבדילה בין היצר טוב שנרמז במצה, ליצר הרע שנרמז בחמץ, ומבואר לדברינו ששנות השובע במצרים היו בבחינת שנות חמץ, ושנות הרעב היו בבחינת שנות מצה, והאוכל שיוסף שמר משנות השובע לשנות הרעב הוא בבחינת חמץ שעבר עליו הפסח, בכל זאת לא היתה בעיה לבני ישראל להנות מהחמץ הזה, כי זה היה בבעלות פרעה שחמצו מותר בהנאה, לכן התורה רמזה כאן את נוסח המשנה וְשֶׁל יִשְׂרָאֵל אָסוּר בִּהְנֵאָה בפסוק שמדבר על המעבר משנות השובע לשנות הרעב: "בְּטָרִם תְּבוֹא שְׁנַת הָרָעַב אֲשֶׁר יֵלְדָה לוֹ אִסְנַת". וכן מובא ב'ליקוטי הלכות' (או"ח פסח א) מֵצָה הִיא בְּחִינַת דַּעַת, בְּחִינַת מִשָּׁה.

האותיות מצו"ת דקו"ת מופיעות בנוטריקון יחיד בתנ"ך בס"ת בפסוק: (תהילים פה, יא) "חֶסֶד וְאֱמֶת נִפְגְּשׁוּ צֶדֶק וְשָׁלוֹם נִשְׁקוּ: אֱמֶת מֵאֶרֶץ תִּצְמַח וְצֶדֶק מִשְׁמַיִם נִשְׁקֶף: גַּם יְהוָה יִתֵּן הַטּוֹב וְאֶרְצֵנוּ תִתֵּן יְבוּלָה". הנוטריקון מגיע עד המילה "תצמח" שנרמז בה האותיות חמ"ץ, וכביכול יש כאן רמז על המצות הדקות שמסמלים את האמת שיצמחו ויעלו מן הארץ בסוד "אֱמֶת מֵאֶרֶץ תִּצְמַח" ויתגברו על החמץ שמסמל את עולם השקר, ממש בבחינת ה"שְׁבַע שְׁבָלִים צִנְמוֹת דְּקוֹת שְׁדָפוֹת קָדִים צִמְחוֹת אַחֲרֵיהֶם" היינו שצמחו מהארץ והתגברו על החמץ, ולכן הפסוק הזה מרמז על קץ הגאולה, כמובא בזהר (תיקונים ד.) בְּדִרְגַּת יַעֲקֹב תִּלְוִי קֶץ הַגְּאֻלָּה, שְׁדִרְגָתוֹ אֱמֶת. זֶהוּ שְׁכָתוֹב תִּתֵּן אֱמֶת לַיעֲקֹב, שֶׁהוּא סִימָן אֶלֶף מֵאֲתִים תִּשְׁעִים. אֶרֶץ אֶלֶף ר"ץ, מֵאֲתִים וְתִשְׁעִים, לִקְיָם בָּהֶם "אֱמֶת מֵאֶרֶץ תִּצְמַח", כְּשִׁיחֵיו בְּחוּץ כְּחֶשְׁבוֹן אֶרֶץ. הַזֶּהר מְבָאֵר שֶׁהֵקֵץ שֶׁל דְּנִיָּאל 1290 שָׁנָה רְמוֹז בְּתַבַּת אֶרֶץ שֶׁהִיא אֶלֶף ר"ץ, וְכָל זֶה קָשׁוּר לְמִדַּת הָאֱמֶת שֶׁל יַעֲקֹב שֶׁבְּזִכְוֹתָהּ נִגְאָל, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב "אֱמֶת מֵאֶרֶץ תִּצְמַח". וְכֵן אֶלֶף מֵאֲתִים תִּשְׁעִים ר"ת אֱמֶת. וְרוֹאִים שֶׁסוּד הֵקֵץ קָשׁוּר עִם צִמְיַחַת הַתְּבוּאָה, כְּמוֹ שֶׁהַפֶּסֶק מְסִיִּים "וְאֶרְצֵנוּ תִתֵּן יְבוּלָה". וכפי שבארנו שיש כאן רמז על צמיחת התבואה בסוד מצות שיתגברו על החמץ, שזה אור הגאולה שהיה במצרים ויחזור שוב בגאולה העתידה. וראה זה פלא שמלבד **המצו"ת דקו"ת** שהם הס"ת של הפסוק הנזכר ונרמזות במילים "שְׁבַע שְׁבָלִים צִנְמוֹת דְּקוֹת שְׁדָפוֹת קָדִים צִמְחוֹת", גם האותיות "**שְׁדָפוֹת קָדִים צִמְחוֹת**" נרמזות בפסוק הנזכר במילים: "אֱמֶת מֵאֶרֶץ תִּצְמַח וְצֶדֶק מִשְׁמַיִם נִשְׁקֶף". ונשאר באמצע אותיות מק"ץ שם הפרשה של חלום השיבולים ששם סוד הקץ. וכן "קדי"ם רמז על הדק"ם. והוסיף הרה"ג ר' דוד ויצמן שליט"א שבפסח נפגשים המצה העליונה שהיא כנגד אברהם איש החסד, עם המצה

התחתונה שהיא כנגד יעקב איש האמת, בסוד "חסד ואמת נפגשו" כשמברכים המוציא לחם מן הארץ ונוצר מפגש בין המצה העליונה לתחתונה, כי האמצעית נחצתה ביחץ, בסוד "אמת מארץ תצמח", וכן אברהם קשור לצדק כי הפסוק "מי העיר ממזרח צדק" נאמר על אברהם.

וכן האותיות מצו"ת דקו"ת נמצאות במילים "אמת וצדק" שבהם נמצא סוד הקץ האמיתי, כמובא בספר 'קהלת יעקב' כד"ת ר"ת כ"ד תכשיטין, והם סוד כ"ד צרופי אדני, ובהן מתקשט משיח צדקנו, ושם זה [כד"ת] חקוק על מצחו. היינו שאסתר בקשה את שם כד"ת שעולה משיח בן דוד, כדי לזכות לתקון השלם. וכן החטא של פורים שנהנו מסעדת אחשוורוש היה פגם בשם כד"ת, כמו שכתוב (אסתר א, ח) "והשתיה כדת אין אגס כי כן יסד המלך" על כל רב ביתו". וכן רואים עוד קודם לכן שאסתר הרגישה ששם כד"ת לא נמצא איתה, כמו שכתוב (אסתר ד, טז) "ובכן אבוא אל המלך אשר לא כדת וכאשר אבדתי אבדתי". וכן "אין אגס כי כן יסד המלך" בגימטריא אמת. והס"ת של המלים שהן כ"ד ניסן בגימטריא צדק. כי הפסוק מרמז על הטעות בנבואת השבעים שנה, ונבואה נקראת אמת וצדק, כמו שאומרים בברכות ההפטר. ברוך אתה ה' הבוחר בתורה ובמשה עבדו ובישראל עמו ובנביאי האמת וצדק. כמו שכתוב על דניאל (דניאל ט, ב) שחשב שהסתימו השבעים שנה והוא צם שלשה שבועות מיום ד' בניסן עד יום כ"ד בניסן, עד שנגלה אליו המלאך גבריאל ביום כ"ד בניסן והסביר לו שטעה. וכן כשיצאו בני ישראל ממצרים הלכו שלשת ימים מיום כ"ב בניסן אחרי קריעת ים סוף, והגיעו למרה ביום שבת כ"ד בניסן, ושם ה' התחיל לתת להם את התורה כמו שכתוב (שמות טו, כה) "שם שם לו חק ומשפט", ומבאר רש"י במרה נתן להם מקצת פרשיות של תורה שיתעסקו בהם שבת ופרה אדמה. וההשלמה של זה הייתה בישועת פורים כשקבלו את התורה מאהבה, ומזה אנו רואים שיום כ"ד בניסן קשור עם קבלת התורה ועם שבת כי זה היה בשבת ושם ה' נתן להם את השבת. ולכן הוא נרמז בפסוק "והשתיה כדת אין אגס כי כן יסד המלך". כי פסוק זה מרמז על קבלת התורה מאהבה בבחינה של "אין אגס". וכן "אגס כי כן יסד המלך" ר"ת איכך"ה שנאמר ד' פעמים בתנ"ך; ב' פעמים במגלת אסתר וב' פעמים בשיר השירים: (אסתר ח, ו) "כי איככה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא את עמי ואיככה אוכל וראיתי באבדן מולדתי". (שה"ש ה, ג) "פשטתי את כתנתי איככה אלבשנה רחצתי את רגלי איככה אטנפם". כי איככה מרמז על אי ככה שמחפשים את סיום השבעים שנים שתבוא כבר הגאולה והיחוד שנרמזים ב"ככה", כמובא ב'תפארת שלמה' על פי הבעש"ט שפכ"ה ר"ת פתח כל הפתרים. וכן ככה בגימטריא גאולה ובגימטריא אד"ם שהוא ר"ת אדם דוד משיח.

השם של המשיח הוא ענני שזו לשון תפילה, לרמז שזה שמו ומהותו של משיח שתלוי בתפילה של עם ישראל שאם יבקשו את דוד מלכם ה' יענה להם וישלח להם את משיח ששמו ענני.

מוֹבָא מִה' חֲפֵץ חַיִּים' בְּסִפְרוֹ 'חֻמַּת הַדָּת' (פרק י"ד) וְהִנֵּה יֵשׁ עוֹד עֶקֶר גָּדוֹל דְּבָר שְׁמִקְרָב אֶת הַגָּאֹלָה, וְהוּא הַתְּפִלָּה וְהַצֶּעֶקָה, וְכֵמוֹ שֶׁהִיא בְּמִצְרִים, וְכִדְכָתִיב "וְנִצָּעַק אֶל ה' אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ וְיִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלֵנוּ", וְאִי אֲנוּ צְרִיכִין לְהִתְנַהֵג גַּם כֵּן בְּאִפְּסָן זֶה וְכוּ', וְעַל כֵּן גַּם אֲנוּ בְּזִמְנֵנוּ צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק בְּתְפִלָּה וְצֶעֶקָה לַה', כִּי אַחֲרֵי שֶׁהִקְבִּ"ה מְבַקֵּשׁ שְׁנִתְפַּלֵּל לִפְנֵיו לְמַה נִּחְשָׁה בַּעֲת הַזֹּאת, וְכֵן מִמַּשָּׁה שְׁכָתוֹב "וְיִשְׁמַע ה' אֶת קוֹלֵנוּ" וְלֹא כְּתִיב אֶת תְּפִלָּתֵנוּ, מִשְׁמַע שְׂאִין דִּי בְּתְפִלָּה בְּלַחֵשׁ כְּמוֹ שְׂאֵנוּ מִתְפַּלְלִים בְּכָל יוֹם, אֲלֹא צְרִיכִים לְהִתְאַסֵּף בְּיַחַד וְלִצָּעֵק לַה', כְּגוֹן בְּאַמִּירַת אֲבִינוּ מִלְכֵנוּ וְכִיּוֹצֵא בָּזֶה, עַד שֶׁיִּשְׁמַע ה' צֶעֶקְתָּ עִמּוֹ וְיִשְׁלַח יְשׁוּעָתוֹ. וְהִנֵּה כָּל אֵלֶּה הַדְּבָרִים שֶׁכְּתִבְנוּ בַּפֶּרֶק הַזֶּה, דְּבָרִים עֲקָרִיִּים הֵם, שְׁצָרִיךְ לְשִׁים לֵב לְאַחֲזֵ בָהֶם, וְיִמְהַר ה' עַל יָדֵי זֶה לְגַאֲלָנוּ גְּאֻלַּת עוֹלָם בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְרֵי 'וְהַגְדָּת' מִהַג"ר יַעֲקֹב גְּלִינְסְקִי זצ"ל (שְׁמוֹת עֲמוּד 79) שֶׁה' חֲפֵץ חַיִּים' נִסָּה בְּסוּף יָמָיו לִיסוּעַ לְהַגְאֹן רַבִּי חַיִּים עוֹזֵר זצ"ל כְּדִי לַחֲתֹם אֶתוֹ עַל קוֹל קוֹרָא לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְהִתְפַּלֵּל תְּפִלוֹת מִיְחָדוֹת עַל גְּאֻלַּת יִשְׂרָאֵל, וְכִשְׁהַג"ר שְׁמַעוֹן שְׁקוֹפ זצ"ל בָּא וְאָמַר לוֹ שֶׁזֹּאת סִכְנָה בְּגִיל מִפְּלֶג לִיסוּעַ וְכוּ', אָמַר לוֹ ה' חֲפֵץ חַיִּים' שֶׁהוּא לֹא שֶׁעַר שְׁכָבוֹדוֹ יַעֲכֹב אֶת הַגָּאֹלָה. וְהַמְשִׁיךְ לְדָרֵשׁ בְּתַקְף שִׁיקְחוּהוּ לְרַבִּי חַיִּים עוֹזֵר וְלֹא אֶסְתִּיעָא מִלְתָּא עֵין שֵׁם אֲרִיכוֹת הַדְּבָרִים.

בְּנִסְח קְדוּשָׁה לְבִנְה נֶאֱמַר: וְיִהִי רָצוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְהו"ה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי לְמַלְאֵת פְּגִימַת הַלְבָנָה וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ שׁוֹם מְעוּט. וְיִהִי אוֹר הַלְבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה וְכְאוֹר שְׁבַעֲת יָמֵי בְּרָאשִׁית כְּמוֹ שֶׁהִיָּתָה קֶדֶם מְעוּטָה. שְׁנֵאֲמַר אֶת שְׁנֵי הַמְּאֻרוֹת הַגְּדוֹלִים: וְיִתְקַיֵּם בָּנוּ מִקְרָא שְׁכָתוֹב "וְיִבְקְשׁוּ אֶת יְהו"ה אֱלֹהֵיהֶם וְאֶת דָּוִיד מִלְכָּם". אָמֵן. וְלְכַאוֹרָה קִשָּׁה מְדוּעַ אוֹמְרִים וְיִתְקַיֵּם בָּנוּ מִקְרָא שְׁכָתוֹב "וְיִבְקְשׁוּ אֶת יְהו"ה אֱלֹהֵיהֶם וְאֶת דָּוִיד מִלְכָּם" הֲרִי אֲנַחְנוּ מְבַקְשִׁים אֶת הַדְּבָר בְּכָל נִסְח הַתְּפִלוֹת וְהַקְדִּישִׁים. וּמְדוּעַ מְבַקְשִׁים שְׁנִיָּזָה לְקַיֵּם אֶת הַדְּבָר שְׂאֵנוּ מְקִימִים מִמִּילָא. וְנִרְאֶה

לְבָאָר שֵׁישׁ בִּקְשָׁה וַיֵּשׁ בִּקְשָׁה, אֵף אִמָּנָם שְׁמִתְפַּלְלִים וּמִבְקָשִׁים, אֲבָל הַדְּבָרִים הֵם לֹא מַעֲמֵק הַלֵּב וּלְהִרְאוֹת בְּמַעֲשִׂים שְׁאֵנוּ עוֹשִׂים לְצַפּוֹת לְגֹאֲלָהּ וּלְקָרֵב אוֹתָהּ. וְכִפִּי שְׂרֹאִים בְּאַבְרָבְנָאֵל (וִיקְרָא כג, כג) עַל הַגְּלוּת אָמַר "וּבִקְשֶׁתָּם מִשָּׁם אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ וּמִצֵּאתָ כִּי תִדְרָשְׁנוּ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ". הֵינּוּ שָׁזָה צָרִיךְ לִהְיוֹת בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יח"ל שְׁלִיט"א שְׁכָךְ מִשְׁמַע מִדְּבָרֵי רִשְׁ"י (הוֹשֵׁעַ ג, ה) "אַחֲרָיִם יָמֵי הַגּוֹלָה". "יָשׁוּבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבִקְשׁוּ אֵת ה' וְגו'". וְרֹאִים שְׁנֹזֶכֶה לָזֶה אַחֲרֵי יָמֵי הַגּוֹלָה, וְזֶה לֹא נִכְלָל בְּתַפְלוֹת שְׁאֵנוּ מִתְפַּלְלִים בְּזֶמֶן הַגְּלוּת.

וְכֵן מוֹבָא בְּמִצְוֹת דְּדוֹד' (יִשְׁעִי נט, טו) "וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ וַיִּשְׁתַּוְּמָם כִּי אֵין מִפְּגִיעַ וְתוֹשֵׁעַ לוֹ זָרְעוֹ וְצַדִּיקָתוֹ הִיא סִמְכָתָהּ וְגו' וְכֵן לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִּי פֶשַׁע בִּיעָקֵב נָאֵם ה'". "וַיֵּרָא" וְכֹאשֶׁר יִרְאֶה שְׁאֵין בָּהֶם אִישׁ כָּשֶׁר וְהִגּוֹן לִהְיוֹת נִגְאָלִין בְּזִכְרוֹתָם, "וַיִּשְׁתַּוְּמָם" וְכֹאשֶׁר יַעֲמִד בְּתַמָּהוֹן וַיִּתְּבוּנוּ שְׁאֵין בָּהֶם מִי מִפְּגִיעַ וּמִתְפַּלֵּל עַל הַגְּאֻלָּה, "וְתוֹשֵׁעַ" זָרְעֵה ה' תוֹשֵׁעַ לוֹ לְהִבְיָא הַגְּאֻלָּה מִבְּלִי זְכוּת וּמִבְּלִי מִפְּגִיעַ. "וְצַדִּיקָתָהּ" מִדַּת הַצַּדִּיקָה תִּסְמָךְ אוֹתוֹ לַעֲשׂוֹת לַפְּנִים מִשְׁוֹרֵת הַדִּין.

מוֹבָא בְּחֻמָּם סוֹפֵר' (תּוֹרַת מֹשֶׁה ז' אב תקצ"ז) "וְשִׁבְתָּ עַד ה' אֱלֹהֶיךָ וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹלוֹ" רוֹצֵה לֹאמַר אִם בְּאַחֲרִית יֵצֵר לְךָ עַל גְּלוּת וְחִרְבֹּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וּמִצְפָּה לִישׁוּעָה, לֹא כָּאֵלּוּ שׁוֹנְאֵי צִיּוֹן בְּעֹנוּתֵינוּ הָרַבִּים אֲלֹא תִצְטַעַר עַל הַחִרְבֹּן בְּלִפְדָּה כֹּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה שִׁישְׁבֵּר לְבָד בְּקִרְבֶּךָ עַל שְׁאֵנוּ בְּגָלוּת, זֶה הַצַּעַר הוּא בְּעֶצְמוֹ הַתְּשׁוּבָה גְּמוּרָה כְּדֹאמְרוֹ חז"ל עַל הַפְּסוּק "וּבִקְשׁוּ אֵת ד' אֱלֹהֵיהֶם וְאֵת דּוֹד מִלִּפְנֵיהֶם", וְהֵינּוּ וְשִׁבְתָּ עַד ד' אֱלֹהֶיךָ זֶהוּ בְּעֶצְמָהּ הַתְּשׁוּבָה וְשִׁמְיעָה בְּקוֹל, וְאֵז אֵל רַחוּם ד' אֱלֹהֶיךָ "לֹא יִרְפֶּךָ וְלֹא יַעֲזֹבֶךָ".

בַּפֶּרֶק ג' בַּדְּבָרֵי הַיָּמִים שֶׁמִּבִּיא אֵת כָּל הַצִּאצָּאִים שֶׁל דוֹד הַמֶּלֶךְ מִסִּיִּים בַּפְּסוּק (דְּבַר־א"ג ג, כד) "וּבְנֵי אֱלִיֻעִינִי הוֹדִינוּהוּ וְאֱלִישִׁיב וּפְלִיָּה וְעֶקֶב וַיּוֹחֲנֵן וַדְּלִיָּה וְעֲנָנִי שְׁבָעָה". וּמִבְּאֵר הַתִּרְגוּם יוֹנְתָן בֶּן עֻזִּיאֵל: 'וּבְנֵי אֱלִיֻעִינִי הוֹדִינוּהוּ וְאֱלִישִׁיב וּפְלִיָּה וְעֶקֶב וַיּוֹחֲנֵן וַדְּלִיָּה וְעֲנָנִי הוּא מִלְכָּא מִשִּׁיחָא דַּעֲתִיד לְאַתְגְּלָאָה כְּלַהוֹן שְׁבָעָא'. וְכֵן מִבְּאֵר רִשְׁ"י שֵׁם: מִשְׁלָמָה עַד יוֹאשׁ ח' דוֹרוֹת וּלְפִי שְׂרָאָה דוֹד שֶׁהִיא זָרְעוֹ כֹּלָה בִּימֵי יוֹאשׁ עַל יְדֵי עֲתִלְיָהּ, עִמָּד בְּתַפְלָה וְאָמַר זֶה הַמַּזְמֹר "לְמִנְצַח עַל הַשְּׁמִינִית" שְׁמוֹנָה נִימִין עַל דוֹר שְׁמִינִי הוֹשִׁיעָה ה' כִּי גִמַר חֲסִיד וְגו', וְנִמְלֹט יוֹאשׁ וּמִן יוֹאשׁ עַד יֵאשִׁיָּהוּ ח' דוֹרוֹת שְׂרָאָה דוֹד שִׁיאֲשִׁיָּהוּ וּבְנֵי כוֹלָם הוֹלְכִין לְאַבְדוֹן זֶה נִהְרָג וְזֶה נִקְרָא עֵינֵינוּ וְהַתְפַּלֵּל עוֹד עַל הַשְּׁמִינִית עַל דוֹר שְׁמִינִי "ה' אֵל בְּאִפֶּךָ תוֹכִיחֵנִי", וּבִשְׁבִיל תְּפִלָּתוֹ נִשְׁתִּיירוּ בְּנֵי יְהוִיָּקִים, וּבְכָל סֵפֶר תְּהִלִּים אֵין יוֹתֵר עַל הַשְּׁמִינִית אֲלֹא אֵלּוּ שְׁנַיִם, וּמִיכְנִיָּה עַד עֲנָנִי שְׁבָעָה שֶׁהוּא מֶלֶךְ הַמִּשִּׁיחַ דְּכָתִיב "וְאֵרֹךְ יָמָיו עִנְנֵי שְׁמִיָּא". וְרֹאִים שֶׁהֵשֵׁם שֶׁל מִשִּׁיחַ בֶּן דוֹד בַּדְּבָרֵי הַיָּמִים הוּא עֲנָנִי וְרִשְׁ"י מִבְּאֵר שֶׁזֶה עַל שֵׁם הַפְּסוּק "וְאֵרֹךְ יָמָיו עִנְנֵי שְׁמִיָּא", וְנִרְאֶה לְבָאֵר בְּאוֹפֶן אַחֵר שֶׁהֵשֵׁם שֶׁל הַמִּשִּׁיחַ הוּא עֲנָנִי שֶׁזֶה לְשׁוֹן תְּפִלָּה,

לרמז שזה שמו ומהותו של משיח שתלוי בתפילה של עם ישראל שאם יבקשו את דוד מלכם ה' יענה להם וישלח להם את משיח ששמו ענני. ולכן מצינו בגמרא (סנהדרין צח.) **אמר רבי אלכסנדר, רבי יהושע בן לוי רמי כתיב "וארו עם ענני שמיא כבר אנש אתה" וכתיב "עני ורכב על חמור", זכו "עם ענני שמיא". לא זכו "עני ורכב על חמור", לרמז שהכל תלוי בתפילה שהיא משרש ענני, גם "ענני שמיא" וגם "עני ורכב על חמור", שניהם תלויים בתפילה, שבזכות שיבקשו ה' יענה להם ויקבלו את משיח העני ששמו ענני.**

ונביא דברים נוראים מרבנו ה'חתם סופר' שכל הצרות שאנחנו עוברים באחרית הימים מהמלך קשה כהמן זה רק בשביל שה' דוחק אותנו לבקש את הג' דברים: מלכות שמים, מלכות בית דוד ובנין בית המקדש. (תורת משה דרוש לפורים) הנה כתיב **"אחר ישובו בני ישראל ובקשו את ה' אלוקיהם ואת דוד מלכם ופחדו אל ה' ואל טובו באחרית הימים"**, כדאיתא ברש"י שם, תני רשב"י שישונו בני ישראל ובקשו את ה' ואת דוד מלכם, כמשמעו, ופחדו אל ה' ואל טובו זה בנין בית המקדש שנקרא ההר הטוב הזה ואל טובו אז יגאלו עיין שם, ואם לא יבקשו לא יגאלו, אבל הקדוש ברוך הוא מעמיד מלך קשה כהמן עליהם עד שיבקשו את ה' ודוד מלכם ויאמרו **"אלכה ואשובה אל אישי הראשון כי טוב לי אז מעתה"**, וכן היה אז שאמרו ליחזקאל נהיה כגוים, והשיב להם הקדוש ברוך הוא **"אם לא ביד חזקה"** כדאיתא בסנהדרין, והיותם יושבים תחת מלכי פרס ומדי השקט ושאנן, ולא חמדו עוד בארץ ישראל ובדוד מלכם, ודאגו וחרדו אולי יגיע זמן שבעים שנה, הרי קמן שכשהגיע זמן לא עלו אלא ד' רבוא, ומהלויים לא עלו כלל וקנסם עזרא כמבואר בעזרא, ועל כן כשחישב אחשורוש ע' שנה ולא מיפרקי אמר תו וודאי לא מיפרקי ועשה משתה, אזי האמינו כל ישראל בחשבוננו, ואל תתמה שהרי אמרו חז"ל גם דניאל חשב וטעה, ופשוטי העם שמחו ונהנו, והעם שבכל העולם נהנו ושמחו בסעודתו של אותו רשע שמראה שלא יפרקו עוד בני ישראל מגלותם ויהיו פטורים מלעלות לארץ ישראל ומבית המקדש ממלכות בית דוד, וזה שאמרו מפני מה נתחייבו שונאיהם של ישראל שבאותו דור, היינו כל ישראל שבאותו הדור, והשיבו מפני שנהנו ולא שאכלו כולם, אלא שנהנה כל העולם מסעודה זאת שנעשה על שם שלא יגאלו, ועל כן כשנתקבצו לסעודתו של אחשורוש אילו היו היהודים מבקשים במלכות בית דוד לא היו נהנים ולא היו נכנסים לשם, אך לא בקשו את דוד מלכם, על כן כתיב כל העם הנמצאים בשושן, ולא נתכנו בשם יהודים רק בשם עם, כי שם 'יהודים' מורה המתאווה לתכלית יהודית, היינו הקדוש ברוך הוא ובית דוד, אך מרדכי שבלבו היה יהודי הנכנס תחת עול דוד ומלכותו והיה מצפה יום מתי תחזור העטרה ליושנה, וקודם בנין בית המקדש צריך להיות מחיית עמלק תחלה, ומחיית

עמלק אי אפשר אלא על ידי בנימין, על כן לא יכרע ולא ישתחוה, יען שרצה להיות איש יהודי שיחזיר מלכות בית דוד למקומו.

ורואים מדברי ה'חתם סופר' שגזירת הכליה שהיתה בפורים היתה בגלל ששמחו בסעודתו של אחשורוש שעשה סעודה על כך שלא נבנה בית המקדש ולא התקיימה הנבואה של סיום גלות בבל אחרי שבעים שנה לפי חשבוננו, ועל זה ה' הקפיד יותר מהכל איך שייך לשמוח עם המצב של הגלות ולא לרצות לחזור לירושלים לבית המקדש, ונגזרה גזירת כליה על כל ישראל להשמיד ולהרוג ולאבד, עד שעשו תשובה בדבר הזה וזכו להצלה.

וכך אומר ה'חתם סופר' יהיה באחרית הימים שה' יעמיד מלך קשה כהמן **בשביל הדבר הזה בלבד**, וכפי שרואים היום את גזירות החינוך להעביר על הדת בכל העולם כולו, ובארץ ישראל יש גם את גזירת הגיוס ושאר הגזירות שבאות משלטון הערב רב, ובפרט כל האסונות הגדולים של הקורונה, ואסון מירון, ועוד, שהמשותף לכולם הוא שאנשים מאשימים את **המלכות** שהיא אשמה בכל האסונות שקורים, ורואים שמתקיימים דברי ה'חתם סופר' שה' מביא את הגזרות דרך **המלכות** כדי לדחוק אותנו לבקש את **מלכות ה' ומלכות בית דוד**.

ועוד מצינו בדברי רבינו ה'חתם סופר' (ליקוטי שו"ת ח"ו עמוד 224) בו ה'חתם סופר' קורא לאלו שלא רוצים להרבות בתפילות על הגאולה **'שונאי נפש דוד'**, וזה לשונו: נכנס להחזיק ידי שונאי נפש דוד שלא להתפלל על הגאולה, כי אם להתפלל בשלומינו בין המלכות, והעתיק דברי ירמיה, ושכח קרא דישיה ס"ה "המזכירים את ה' אל דמי לכם ואל תתנו דמי לו עד יכונן ועד ישים ירושלים תהילה בארץ", ובדברי ירמיה אומרים בשבעים של בבל שהיו נביאי השקר אומרים שיצאו קודם הזמן, על זה אמר ירמיה שקר הם אומרים בנו בתים וגו'. אבל סוף ע' שנה כבר הרבה דניאל להתפלל למהר הקץ וכו'. ומה שכתב רש"י שלהי כתובות שלא לדחוק את הקץ שלא להרבות בתפילה, שלא להרבות דייקא כגון יוסף דיליריינ"א [בהשבעות מלאכים וקבלה מעשית], אבל להתפלל בכל יום חובה עלינו וכו'.

וכן מובא ביעב"ץ (מאמר סולם בית אל) שמעוני אחי ורעי המתגוררים בארץ לא לנו על אדמה טמאה, זכרו זאת התאושו זכרו את ה' וירושלים תעלה על לבבכם התקושו וקושו. המזכירים את ה' אל דומי לכם תמיד לא יחשו ואל תתנו דומי לו עד יכונן וישים את ירושלים תהלה. עושו גושו חושו ואל תחשבו להשתקע בחוץ לארץ חס ושלום לקיים "ואכלה אתכם וגו'". זאת הייתה חטאת אבותינו הראשונים שגרמו בכיה לדורות כי מאסו בארץ חמדה. והיא שעמדה לנו בגלותנו המר שלא אחד בלבד עמד עלינו, אלא בכל דור ודור לא שקטנו ולא שלוונו. על צווארנו נרדפנו יגענו ולא הונח לנו. כמת מלב נשכחנו אחר ששכחנו

זעקת השכינה.

[הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שבן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ואין מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע אין מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן הם בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינותיהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל, בספר הזהר ובשאר הספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרבבות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? כדברי הזהר בפרשת נשא, ובגין דעתידין ישאל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מגלותא ברחמי.

רבי יעקב צמח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) "רחל מבכה על בניה" שאינם עוסקים בחכמה הזאת הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, כי אין מדרש קבוע בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", אין בניה מושכים וממהרים את המשיח. **בעל הגוב"י** על 'עץ חיים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). העניינים וההרוגים בזמן הגלות תובעים בבית דין של מעלה את התלמידי חכמים שלא למדו קבלה, ומענישים אותם על כך. **רבנו** ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) "כי ימוך אחיך וגו'", פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, "ימוך", כשהתחתונים מטיין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחתונים. "ומכר מאחוזתו", ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מְצִינּוֹ בַּמִּדְרָשׁ (ילקוט שמואל קו) א"ר שְׁמַעוֹן בַּר מְנַסְיָא אֵין יִשְׂרָאֵל רוֹאִין סִימָן גָּאֻלָּה לְעוֹלָם עַד שְׂיַחְזְרוּ וַיִּבְקְשׁוּ שְׁלֹשָׁתָם, הֵדָא הוּא דְכָתִיב "אַחֲרַיִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּבְקְשׁוּ אֶת ה' אֱלֹהֵיהֶם" זֶה מְלָכוֹת שְׁמִים, "וְאֵת דָּוִד מְלָכָם" זֶה מְלָכוֹת בֵּית דָּוִד, "וַיִּפְתְּחוּ אֶל ה' וְאֵל טוֹב" זֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וְהַרְמָח"ל (דוד עץ חיים) מְבַאֵר שֶׁבִקְשׁוּ מְלָכוֹת ה' פְּרוּשׁוֹ לְלַמֵּד חֻקֵּי הָאֱמֶת.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו, בכל יום, חובת לימוד בספר הזוהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל. מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח. ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו'. ומי שבמקום לימודו עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

חדש מסוד החשמל

סדנא של 9 שיעורים הדרכה בעניני מצות הבית והמסתעף על פי פרד"ס התורה, בסדנא הרבה דברים שלא ידועים בענינים אלו, ויביאו בעז"ה לחיזוק שלום בית ושיפור בחיי הנישואין.

ניתן לשמוע את הסדנא לנשואים בלבד במערכת הטלפונית של ארגון שלמות הבית 0747962978 להרשמה ניתן לפנות בין 8 – 10 בערב אברהם 0533124355 שמעו ותחי נפשכם.

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

fish@neto.net.il

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך מייל חוזר בלבד או

בפקס 15326537343

קישור כשר לשיעורי וידאו ביום עיון לתורת הרמז ט"ו באב תשע"ה במכון רמח"ל הר נוף ירושלים

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad600FCnuRktK0XBBVXp6S0E>

קישור כשר לשיעורי וידאו שנתנו בראשי חודשים בקבר דוד המלך ועוד

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad600FCnuaHdrRWZXSgtjVlk>

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<https://beta.hebrewbooks.org/reader/reader.aspx?sfid=53606#p=403&fitMode=fitwidth&hlts=&ocr>

חדש קישור להורדת כל עלוני וספרים ומאמרי סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1deyxJx5iR3PigoHA52TVYaF6UDoYyiu5>

בעזהשי"ת

אנו שמחים להודיע על קו טלפון של סוד החשמל

מספרי הטלפון של הקו במחיר שיחה רגילה

026647979 > 4

קישור להורדת השיעורים

<http://sod1820.co.il/?p=503>

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת